

JOHN GRISHAM

Je rešpektovanou autoritou, no na rukách má krv

SUDCOV ZOZNAM

TKAR

JOHN
GRISHAM

SUDCOV
ZOZNAM

Preložila Alena Redlingerová

IKAR

John Grisham
THE JUDGE'S LIST

Copyright © 2021 by Belfry Holdings, Inc.

All rights reserved.

Translation © 2023 by Alena Redlingerová

Jacket design © 2023 by Emil Křížka

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8793-8

HOVOR PRIŠIEL NA PEVNÚ LINKU CEZ NAJMENEJ dvadsaťročný systém, dosiaľ úspešne odolávajúci všetkým novinkám. Prijala ho potetovaná recepčná Felicity, nová zamestnankyňa, ktorá nebude na svojom mieste dosť dlho, aby prenikla do tajov obsluhy telefónov. Zdalo sa, že všetci sú na odchode, najmä administratívny personál. Fluktuácia bola vysoká, pracovná morálka nízka. Rada pre sudcovskú etiku sa práve dočkala ďalšieho zníženia rozpočtu, hoci mnohí zákonodarcovia ani netušili, že taká inštitúcia existuje.

Felicity sa podarilo prepojiť telefonát do kancelárie Lacy Stoltzovej na tej istej chodbe. „Máte hovor na trojke,“ oznámila.

„Kto volá?“ spýtala sa Lacy.

„Nepredstavila sa.“

Lacy mala viac možností, ako zareagovať. Lenže v tej chvíli sa nudila a nechcelo sa jej plytvať energiou na napomenutie dievčaťa. Nikto už nedodržiaval zaužívané zvyky a postupy. Pracovná disciplína ochabovala, Rade pre sudcovskú etiku, skrátene BJC, hrozil chaos a bezvládie.

Služobne staršia Lacy chcela ísť mladej kolegyni príkladom. „Ďakujem,“ povedala a stisla blikajúce tlačidlo. „Lacy Stoltzová.“

„Dobrý deň, pani Stoltzová, máte chvíľku?“

Asi štyridsaťročná žena, zjavne vzdelaná, kultivovaný prejav. Lacy vždy dala na prvý dojem z hlasu. „S kým hovorím, prosím?“

„Momentálne som Margie, ale používam aj iné mená.“

Lacy to pobavilo, takmer sa zasmiala. „Nuž, oceňujem, že sa tým netajíte. Zvyčajne nám trvá dlhšie zorientovať sa v menách.“

Anonymné telefonáty boli na dennom poriadku. Ľudia, ktorí sa chceli sťažovať na sudcov, boli vždy opatrní, váhali, či napadnúť systém. Takmer všetci mali strach z prípadnej odplaty.

„Rada by som sa s vami porozprávala niekde v súkromí,“ pokračovala Margie.

„V mojej kancelárii je súkromia dosť, ak chcete.“

„Nie,“ odsekla, zjavne vystrašená. „Poznáte Silerovu budovu vedľa vás?“

„Isteže.“ Lacy vstala a vyzrela z okna. Naskytl sa jej pohľad na jednu z mnohých úradných budov v centre Tallahassee.

„Na prízemí je kaviareň. Môžeme sa tam stretnúť?“

„To by šlo. Kedy?“

„Hneď. Pijem už druhé latte.“

„Nie tak rýchlo. Dajte mi pár minút. Spoznáte ma?“

„Áno. Videla som fotku na vašej webovej stránke. Sedím naľavo celkom vzadu.“

Lacina kancelária skutočne ponúkala dosť súkromia. Vedľajšia bola prázdna, lebo kolega prešiel do iného úradu. A tú oproti prerobili na sklad. Cestou von strčila hlavu do kancelárie Darrena Tropa; aj ten sa už obzeral po inom zamestnaní, hoci pracoval v BJC iba dva roky.

„Máš veľa roboty?“ spýtala sa.

„Ani nie.“ Aj tak na tom nezáležalo. Keď Lacy niečo potrebovala, Darren jej musel byť k dispozícii.

„Urob mi láskavosť. Chystám sa do Silerovej na schôdzku s neznámou osobou, práve sa priznala, že používa falošné meno.“

„Milujem záhady. Rozhodne to bude zábavnejšie ako trčať tu a čítať o sudcovi, ktorý trúsil obscénne poznámky o svedkyni.“

„Aké?“

„Dost šľavnaté.“

„Máš fotky, videá?“

„Ešte nie.“

„Daj mi vedieť, keď prídu. Si ochotný prísť o pätnásť minút do kaviarne a urobiť fotku?“

„Jasné. Žiadny problém. Tušíš, o koho ide?“

„Ani náhodou.“

Lacy vyšla von, pomaly obišla blok, a keď sa nadýchala chladného vzduchu, zamierila do haly Silerovej budovy. Tesne pred štvrtou popoludní neboli v kaviarni žiadni zákazníci okrem Margie. Sedela pri stolíku v ľavom zadnom kúte. Rýchlo zakývala, ako keby sa bála, že ju niekto zbadá, a nechcela sa dať prichytiť. Lacy sa usmiala a vykročila k nej.

Afroameričanka, štyridsiatnička, atraktívna, na prvý pohľad vzdelaná, v nohaviciach a lodičkách elegantnejšia než Lacy, hoci v Rade bolo teraz dovolené akékoľvek oblečenie. Bývalý šéf vyžadoval saká a kravaty a neznášal džínsy, lenže pred dvoma rokmi odišiel do dôchodku a spolu s ním väčšina pravidiel.

Lacy prešla popri baristke, tá sa lakťami opierala o pult a uprene hľadela na displej ružového mobilu. Nezdvihla hlavu, ani jej nenapadlo pozdraviť zákazníčku, aj keď Lacy usúdila, že už nepotrebuje viac kofeínu.

Margie nevstala, len vystrela ruku a povedala: „Teší ma. Dáte si kávu?“

Lacy jej potriasla ruku a sadla si oproti nej. „Nie, vďaka. Ste Margie, však?“

„Momentálne.“

„To nie je najlepší začiatok. Prečo používate iné meno?“

„Vyrozprávať môj príbeh zaberie hodiny a nie som si istá, či ho chcete počuť.“

„Prečo toľká opatrnosť?“

„Prosím, pani Stoltzová.“

„Lacy.“

„Prosím, Lacy. Netušíte, akú traumu som prežila, kým som sa dostala až sem. Stala sa zo mňa hotová troska.“

Nevyzerala na to, hoci bola trochu podráždená. Zrejme zaučinkovala druhá káva. Oči jej nepokojne behali. Pekné oči za veľkým fialovým rámom okuliarov. Možno ani nepotrebovala dioptrické sklá. Okuliare tvorili doplnok oblečenia aj nenápadné maskovanie.

„Neviem, čo povedať,“ zareagovala Lacy. „Čo keby ste začali rozprávať? Možno nás to niekam privedie.“

„Čítala som o vás.“ Margie zalovila v módnom batohu a vytiahla z neho spis. „Prípado indického kasína pred pár rokmi. Usvedčili ste sudkyňu z brania úplatkov. Jeden reportér to označil za najväčší korupčný škandál v dejinách americkej jurisprudencie.“ Spis bol dosť hrubý a na prvý pohľad bezchybne usporiadaný.

Lacy zaujalo slovo „jurisprudencia“. Nezvyčajné z úst laika.

„Bol to veľký prípad,“ utrúsila s falošnou skromnosťou.

Margie sa usmiala. „Veľký? Rozbili ste zločinecký gang, usvedčili sudkyňu a poslali kopu ľudí za mreže. Tuším ešte stále sedia.“

„Áno, ale nebola to len moja zásluha. Prípado sa vyriešil najmä vďaka FBI, boli aj obeť na životoch.“

„Vrátane vášho kolegu Huga Hacha.“

„Správne, vrátane Huga. Zvláštne. Prečo ten dôkladný prieskum?“

Margie spojila ruky a položila ich na spis, ktorý zatiaľ neotvorila. Prsty sa jej trochu triasli. Pozrela na vchod a znova sa rozhládla, hoci medzičasom nikto neprišiel, nikto neodišiel, nikto sa nepohol, dokonca ani baristka s hlavou v oblakoch. Napila sa cez slamku. Ak to naozaj bolo jej druhé latte, takmer z neho neubudlo. Použila slovo „trauma“. Priznala sa, že je „troska“. Tá žena sa bojí, uvedomila si zrazu Laey.

„Nenazvala by som to prieskumom,“ povedala Margie. „Len pár stránok na internete. Tam sa dá nájsť všetko.“

Lacy sa trpezlivo usmiala. „Zatiaľ sme sa nikam neposunuli.“

„Vašou úlohou je vyšetrovať sudcov obvinených z rôznych priestupkov, nemám pravdu?“

„Áno.“

„Robíte to dlho?“

„Prepáčte, ale záleží na tom?“

„Prosím.“

„Dvanásť rokov.“ Vysloviť to číslo bolo ako priznať porážku. Celá večnosť.

„Ako sa dostávate k prípadom?“ zaujímala sa Margie.

Lacy sa zhlboka nadýchla, trpezlivosť, vrela si. Sťažovatelia bývajú nároční. „Nuž, bežná prax je taká, že nás osloví osoba, ktorá sa chystá podať sťažnosť na sudcu, a dohodneme si schôdzku. Ak usúdime, že je opodstatnená, podá formálnu písomnú žiadosť, ktorá u nás zostáva štyridsaťpäť dní pod zámku. Medzitým prebieha hodnotenie. V deviatich prípadoch z desiatich sa sťažnosť nedostane ďalej, lebo ju zamietneme. Keď zistíme, že priestupok sa skutočne stal, upovedomíme sudcu. Ten má tridsať dní na odpoveď. Zvyčajne si každý nájde právnika. Nasleduje vyšetrovanie, vypočúvania, výpovede svedkov a tak ďalej.“

Zatiaľ čo hovorila, do kaviarne vošiel Darren, vyrušil baristku, objednal si kávu bez kofeínu a počkal na ňu, nevšímajúc si dve ženy v kúte. Šálku si odniesol k stolu na opačnej strane miestnosti, otvoril notebook a predstieral, že pracuje. Nenápadne namieril kameru notebooku na Lacy a Margie tvár, priblížil obraz a začal nakrúcať. Okrem videa urobil aj niekoľko fotografií.

Ak si ho aj Margie všimla, nedala nič najavo.

Pozorne vypočula Lacy a potom sa spýtala: „Ako často sa stáva, že sudcu zbavia funkcie?“

Záleží na tom? pomyslela si Lacy. „Málokedy, našťastie. Pod našu jurisdikciu spadá viac než tisícka sudcov, pre-

važne poctivých, pracovitých profesionálov. Zväčša nejde o nič vážne. Sťažujú sa nespokojní účastníci sporov, ktorí nedosiahli, čo chceli. Veľa rozvodových prípadov. Advokáti, nahnevaní, že prehrali. Máme čo robiť, ale väčšina konfliktov sa nakoniec vyrieši.“

Lacy opísala svoju prácu ako nezáživnú, po dvanástich rokoch ju tak aj vnímala.

Margie počúvala, prstami klopkala po spise. Nato sa zhlboka nadýchla a položila ďalšiu otázku: „Musí sa sťažovateľ identifikovať?“

Lacy sa nakrátko zamyslela, predtým než odpovedala. „Nakoniec áno. Zvyčajne nezostane v anonymite.“

„Prečo?“

„Lebo pozná fakty a musí vypovedať proti sudcovi. Ťažko usvedčíme sudcu, ak ľudia, ktorých našťval, majú strach otvorene vystúpiť. Bojíte sa?“

Otázka Margie zjavne vystrašila. „Áno, dá sa povedať,“ priznala.

Lacy sa zamračila a zatvárala sa znudene. „Pozrite, prestaňte chodiť okolo horúcej kaše. Vysvetlite mi, o čo tu vlastne ide.“

Margie zatvorila oči. „O vraždu.“

Vzápätí sa rozhládla okolo seba, či ju niekto nepočul. Nikto nebol dosť blízko, okrem Lacy, a tá po dlhoročných skúsenostiach brala Marginu odpoveď s rezervou. Uvedomovala si, že nesmie byť netrpezlivá. Keď pozrela Margie do očí, zbadala v nich slzy.

Predklonila sa a potichu sa spýtala: „Chcete tým naznačiť, že jeden z našich aktívnych sudcov spáchal vraždu?“

Margie si zahryzla do pery a pokrútila hlavou. „Nena-
značujem, ja to viem.“

„Smiem sa spýtať, odkiaľ beriete tú istotu?“

„Jednou z jeho obetí bol môj otec.“

Lacy sa nadýchla a prebehla zrakom po miestnosti. „Obetí? Znamená to, že ich bolo viac?“

„Správne. Som presvedčená, že otec bol druhý v poradi. Nie som si úplne istá počtom, ale sudcovou vinou áno.“

„Zaujímavé.“

„Slabý výraz. Koľko sťažností ste dostali na sudcov, čo zabíjali ľudí?“

„Ani jednu.“

„Presne. Koľko sudcov v minulosti odsúdili za vraždu?“

„Nikdy som o žiadnom nepočula.“

„Samozrejme. Ani jedného. Tak to neodbíjajte ako niečo *zaujímavé!*“

„Nechcela som vás uraziť.“

Darren medzitým dokončil svoju dôležitú prácu a odišiel. Ani jedna zo žien mu nevenovala pozornosť.

„To nič. Už nemienim pokračovať v tejto kaviarni. Rada by som sa s vami podelila o ďalšie informácie, mám ich veľa, ale nie tu.“

Lacy už stretla dosť bláznov a nevyrovnaných nešťastníkov so škatuľami a papierovými vrecami plnými dokumentov, čo dokazovali skorumpovanosť niektorého sudcu. A takmer vždy, keď sa stretli zoči-voči, urobila si vlastný názor a rozmýšľala, ako sťažnosť odložiť do zásuvky medzi odmietnuté. Za tie roky sa naučila vidieť ľuďom do duše, čo u mnohých pomätencov nebolo ťažké.

Margie, či ako sa volala v skutočnosti, však nebola bláznivá, pomätená ani nevyrovnaná. Očividne mala niečo na srdci a bála sa.

„Dobre,“ prikývla Lacy, „čo ďalej?“

„Ďalej?“

„Pozrite, vy ste ma oslovili. Chcete rozprávať, či nie? Mám vo zvyku hrať férovo, ale nemám kedy mámiť informácie z vás ani z nikoho iného, kto sa chystá sťažovať na sudcu. Priveľa času premárnim ťahaním informácií z ľudí, ktorí sa na mňa obracajú. Najmenej raz do mesiaca sa ocitnem v slepej uličke. Tak budete hovoriť, alebo nie?“

Margie zase plakala a utierala si líca. Lacy ju pozorovala s účasťou, ale zároveň mala sto chutí odísť.

Vražda však vzbudila jej zvedavosť. Dennodenne sa bori-la s prízemnými a často nepodloženými sťažnosťami nešťast-níkov s malichernými problémami, ktorí nemali čo stratiť. Jednoducho nemohla uveriť, že vraždil aktívny sudca.

Nakoniec Margie povedala: „Mám izbu v Ramade na East Gaines Street. Môžeme sa tam stretnúť, ale musíte prísť sama.“

Lacy prikývla, ako keby to čakala. „To nejde. Predpisy nám zakazujú schádzať sa so sťažovateľmi medzi štyrmi oča-mi mimo pracoviska. Musela by som priviesť ďalšieho vyšet-rovateľa.“

„Napríklad pána Tropa?“ spýtala sa Margie a ukázala hlavou na Darrenovu prázdnu stoličku.

Lacy sa pomaly obrátila a rýchlo uvažovala o odpovedi.

Margie pokračovala: „Na vašej webovej stránke sú usmiat tváre všetkých zamestnancov.“ Z aktovky vytiahla svoju farebnú fotografiu a posunula ju Lacy. „Nech sa páči, pozdravujte pána Tropa, je oveľa lepšia ako tie, čo práve urobil.“

„Neviem, o čom hovoríte.“

„Určite už dal preveriť moju fotku softvérom na rozpo-znávanie tváří, ale nenašiel nič. Nie som v žiadnej data-báze.“

„Stále netuším, o čo ide.“ Margie sa nemýlila, samozrej-me, ale Lacy nebola ochotná priznať farbu.

„Myslím, že to viete. Príďte sama, inak sa už nikdy ne-uvídime. Ste najskúsenejšia vyšetrovateľka v BJC, teraz máte iba dočasnú riaditeľku. Predpokladám, že si môžete robiť, čo chcete.“

„Kiežby to bolo také jednoduché!“

„Nazvime to pohárikom po práci. Stretneme sa v bare, a ak to pôjde dobre, prejdeme do mojej izby a porozpráva-me sa v úplnom súkromí.“

„Nesmiem ísť do vašej izby. Porušila by som predpisy. Môžem to urobiť, iba ak je podaná sťažnosť a situácia si vyžaduje stretnutie medzi štyrmi očami. Niektó však musí vedieť, kde som, aspoň spočiatku.“

„Dobre. Kedy?“

„Vyhovuje vám o šiestej?“

„Budem v zadnom rohu napravo a sama, rovnako ako vy. Źiadne nahrávanie, tajné kamery ani kolegovia, ktorí predstierajú, že popíjajú, zatiaľ čo nakrúcajú video. A pozdravujte Darrena. Raz sa s ním možno zoznámim. Dohodnuté?“

„Áno.“

„Fajn. Už môžete odísť.“

Cestou do kancelárie si Lacy musela priznať, že ešte nikdy nemala po úvodnom rozhovore pocit, akoby ju práve nakopali do zadku.

Položila Darrenovi na stôl farebnú fotografiu Margie. „Dobrá práca, ale prehrali sme na celej čiare. Pozná naše mená, funkcie, všetko. Povedala, že táto fotka je lepšia než tvoje z notebooku.“

Darren si ju pozrel. „Mala pravdu.“

„Zistil si, o koho ide?“

„Nie. Zadal som jej fotku do databázy, ale bez výsledku. To ešte nič neznamená.“

„Znamená to, že v posledných šiestich rokoch ju nezaťkli na Floride. Môžeš to skúsiť v FBI?“

„Asi nie. Na to treba dôvod, a keďže o nej nič neviem, žiadny nemám. Smiem ti položiť otázku?“

„Nech sa páči.“

„BJC je vyšetrovacia agentúra, však?“

„Mala by byť.“

„Prečo teda vystavujeme svoje fotky a životopisy na stupídnej webovej stránke?“

„Spýtaj sa šéfky.“

„Nemáme šéfku, len úradníčku, a tá odíde, skôr ako nám začne chýbať.“

„Pravdepodobne. Pozri, Darren, hovorili sme o tom najmenej stokrát. Nechceme mať svoje tváre na žiadnej stránke BJC. Preto tam nechávam päť rokov starú fotku. Stále vyzerám ako tridsaťštyriročná.“

„Hádaj by som ti tridsaťjeden, ale som zaujatý.“

„Vďaka.“

„Zrejme o nič nejde. Veď nevyšetrujeme vrahov ani obchodníkov s drogami.“

„Správne.“

„Na čo sa tá žena vlastne sťažuje?“

„Zatiaľ neviem. Vďaka za spoluprácu.“

„Veľmi som ti nepomohol.“

2
HOTELOVÁ HALA ZABERALA ROHOVÚ ČASŤ SKLENÉHO ÁTRIA. O šiestej sa pri ligotavom barovom pulte zišli dobre oblečení lobisti a ako vždy sa snažili uloviť pekné sekretárky z okolitých úradov; väčšina stolov už bola obsadená. V Kapitole o päť blokov ďalej ešte zasadali floridskí zákonodarcovia a všetky podniky v meste boli plné dôležitých ľudí, ktorí hovorili o politike, hoci v skutočnosti im išlo o peniaze a sex.

Príchod Lacy sa nezaobišiel bez pohľadov prítomných mužov; zamierila rovno do kúta, kde našla Margie pri stolíku s pohárom vody. „Ďakujem, že ste prišli,“ povedala, keď si Lacy sadla.

„Nemáte za čo. Poznáte tento podnik?“

„Nie. Som tu prvýkrát. Zdá sa dosť oblúbený.“

„Áno, najmä v tomto ročnom období. Keď sa skončí karneval, bude tu menej rušno.“

„Karneval?“

„Parlament zasadá od januára do marca. Zamknite alkohol, skryte ženy a deti. Poznáte to.“

„Prepáčte, ale nerozumiem.“

„Zrejme nie ste odtiaľto.“

„Nie.“

Zastala pri nich uštvaná čašníčka, spýtala sa, čo budú piť, a znechutene pozrela na pohár vody. Posolstvo bolo jasné: Hej, baby, máme plno, radšej dám váš stôl niekomu, kto zaplatí za alkohol.

„Pohár pinot grigio, prosím,“ povedala Lacy.

„To isté,“ pridala sa Margie a čašníčka sa vzdialila.

Lacy sa rozhliadla okolo seba, aby zistila, či ich niekto nemôže odpočúvať. Stoly však boli dosť ďaleko od seba a ruch pri bare prehlušil všetky ostatné zvuky.

„Dobre. Nebývate tu a ja nepoznám vaše pravé meno. Asi sme nezačali najlepšie, ale ako som už spomínala, veľa času premárnim s ľuďmi, ktorí sa na mňa obrátia, a keď príde na lámanie chleba, stratia reč.“

„Čo chcete vedieť?“

„Ako sa voláte.“

„To vám môžem prezradiť.“

„Super.“

„Ale zaujíma ma, čo urobíte. Založíte spis? Elektronický alebo staromódny papierový? Ak elektronický, kam ho uložíte? Kto ešte bude vedieť, ako sa volám?“

Lacy sťažka preglgla a pozrela Margie do očí. Tá po chvíľke uhla pohľadom.

„Ste nervózna, správate sa, ako keby vás niekto sledoval.“

„Nesledujú ma, Lacy, ale všetko zanecháva stopu.“

„Stopu, po ktorej by niekto mohol ísť. Napríklad sudca, ktorého podozrievate z vraždy? Pomôžte mi, Margie. Dajte mi aspoň niečo.“

„Všetko zanecháva stopy.“

„To ste už vraveli.“

Čašníčka prebehla okolo, pristavila sa iba nakrátko, aby im naservírovala víno a misku orechov.

Margie sa vína ani nedotkla, ale Lacy si odpila a povedala: „Stále sa krútime okolo mena. Zapišem si ho a zatiaľ zostane mimo našej siete.“

Margie prikývla. „Jeri Crosbyová, vek štyridsaťšesť rokov, profesorka politológie, University of South Alabama v Mobile. Jedno manželstvo, jeden rozvod, jedno dieťa – dcéra.“

„Ďakujem. Ste presvedčená, že vášho otca zavraždil sudca, ktorý je stále aktívny. Je tak?“

„Áno, floridský sudca.“

„Tých je spolu približne tisíc.“

„Pôsobí v Dvadsiatom druhom súdnom obvode.“

„To už je lepšie. Tam pracuje zhruba štyridsať sudcov. Kedy sa dozviem meno vášho podozrivého?“

„Čoskoro. Nemohli by sme trochu spomaliť? Stačí málo, a som úplne rozhádzaná.“

„Ešte ste sa nenapili. Víno vám možno pomôže.“

Jeri si odpila a zhlboka sa nadýchla. „Odhadujem, že máte okolo štyridsiatky.“

„Skoro. Tridsaťdeväť, ale zakrátko budem mať štyridsať. Mám sa báť?“

„Neviem, ale život ide ďalej. Takže pred dvadsiatimi dvoma rokmi ste boli na strednej, však?“

„Zrejme áno. Záleží na tom?“

„Upokojte sa, Lacy, začala som rozprávať, jasné? Hneď sa všetko dozviete. Boli ste tínedžerka, zrejme ste nečítali o vražde Bryana Burka, profesora práva na dôchodku.“

„Nikdy som o nej nepočula. Váš otec?“

„Áno.“

„To je mi ľúto.“

„Vďaka. Otec takmer tridsať rokov prednášal na Stetsonovej právnickej fakulte v Gulfporte, v oblasti Tampy.“

„Poznám tú školu.“

„V šesťdesiatke odišiel do dôchodku a vrátil sa do rod-

ného mesta v Južnej Karolíne. Mám o ňom podrobný spis, časom vám ho odovzdám. Bol to skvelý človek. Jeho vražda nami otriasla, pochopiteľne, pravdupovediac, dodnes som sa z nej nespamätala. Stratit' rodiča v mladom veku je dosť zlé, ale keď ide o vraždu, navyše nevyriešenú, je to zničujúce. Po dvadsiatich dvoch rokoch prípad vychladol a polícia je stále bezradná. Len čo sme si uvedomili, že vyšetrovanie nikam nevedie, prisahala som, že urobím všetko, aby som našla otcovho vraha.“

„Polícia nekonala?“

Jeri sa napila vína. „Kedysi áno. Prípad je stále otvorený, občas sa s nimi rozprávam. Neútočím na policajtov, aby ste rozumeli. Za daných okolností urobili, čo bolo v ich silách, ale šlo o dokonalú vraždu. Všetky sú také.“

Aj Lacy sa napila. „Dokonalá vražda?“

„Áno. Žiadni svedkovia. Žiadne stopy, ktoré by viedli k vrahovi. Zdanlivo chýba aj motív.“

Lacy mala na jazyku otázku: *A čo čakáte odo mňa?* Nechala si ju pre seba, znova si odpila a povedala: „Nie som si istá, či je Rada pre sudcovskú etiku vybavená na vyšetrovanie starého prípadu vraždy v Južnej Karolíne.“

„To od vás nežiadam. Do vašej jurisdikcie však spadajú floridskí sudcovia, ktorí mohli spáchať nejaký priestupok, je tak?“

„Áno.“

„Vrátane vraždy?“

„Pravdepodobne, ale taký prípad som nikdy nezažila. To je práca štátnej polície alebo FBI.“

„Štátna polícia sa snažila. FBI nemá záujem. Po prvé, nejde o federálny zločin. Po druhé, nič nedokazuje, že vraždy spolu súvisia, takže FBI nevie... nikto okrem mňa nevie, že máme do činenia s potenciálnym sériovým vrahom.“

„Obrátili ste sa na FBI?“

„Pred rokmi. Ako rodina obete sme zúfalo hľadali pomoc. Nikam to nevedlo.“

Lacy sa napila vína. „Okej, znervózňujete ma, takže skúsme spomaliť. Ste presvedčená, že aktívny sudca pred dvadsiatimi dvoma rokmi zavraždil vášho otca. Bol sudcom už vtedy?“

„Nie. Zvolili ho v dvetisícštvrtom.“

Lacy sa rozhládla po miestnosti. Lobista pri vedľajšom stole na ňu zízal s vulgárnou dotieravosťou, nie nezvyčajnou v okolí Kapitolu. Zagánila naňho, kým sa neodvrátil, a naklonila sa k Jeri. „Tuším by som sa cítila lepšie niekde inde. Začína tu byť akosi tesno.“

Jeri povedala: „Na prvom poschodí mám malú zasadačku. Tam budete v bezpečí. Keby som vás napadla, môžete spustiť krik a ujsť.“

„Fajn.“

Jeri vyrovnala účet a potom sa vyviezli výťahom na prvé poschodie, kde odomkla dvere jednej z viacerých zasadačiek určených na pracovné stretnutia hostí. Na konci stola ležala kôpka spisov. Sadli si oproti sebe, spisy mali na dosah ruky, pred sebou nič. Žiadne notebooky. Žiadne poznámkové bloky. Mobily zostali v kabelkách.

Jeri sa uvoľnila a začala: „Dobre teda, porozprávame sa mimo záznamu. Aspoň zatiaľ. Môj otec Bryan Burke odišiel do dôchodku v tisícdeväťstodeväťdesiatom. Takmer tridsať rokov prednášal na Stetsonovej, bol legenda, obľúbený profesor. S mamou sa rozhodli vrátiť do malého mesta Gaffney v Južnej Karolíne, kde vyrastali. V okolí mali veľa príbuzných a zdedili tam aj pôdu. Postavili si rozkošný domček v lese, založili záhradu. Na pozemku žila mamina matka, o ktorú sa starali. Na dôchodku sa im žilo príjemne, boli finančne zabezpečení, zdravie im slúžilo, pravidelne navštevovali miestny kostol. Otec veľa čítal, písal články do právnických časopisov, udržiaval styky so starými priateľmi a v meste získal nových. Potom ho zavraždili.“ Načiahla sa po spis v modrom obale, približne tri centimetre hrubom, rovnako ako ostatné. Posunula ho po stole k Lacy. „Tu sú články o otcovi, jeho

kariére a smrti. Niektoré pochádzajú z novin, iné som stiahla z internetu, ale obsah spisu nie je uložený online.“

Lacy ho neotvorila.

„Za žltou záložkou,“ pokračovala Jeri, „nájdete otcovu fotku z miesta činu. Videla som ju veľakrát, nemám chuť zopakovať si to. Pozrite sa.“

Lacy poslúchla. Mŕtvy muž ležal v burine, okolo krku mal pevne utiahnuté modré lano, zaryté hlboko do kože. Zjavne nylonové, so škvrnami zaschnutej krvi. Na šiji bolo uviazané na hrubý uzol.

Lacy zatvorila spis a zašepkala: „To je mi naozaj ľúto.“

„Zvláštne, za dvadsaťdva rokov sa naučíte žiť s bolesťou, jednoducho ju niekam odložíte, a tam aj zostane, ak sa dosť snažíte. No spomienkam sa neubránite. Práve teraz som okej, Lacy. Cítim sa naozaj dobre, lebo sa s vami rozprávam, niečo s tým robím. Nemáte predstavu, ako dlho trvalo, kým som sa k tomu prinútila. Je to pre mňa ťažké, desivé.“

„Skúste hovoriť o zločine.“

Jeri sa zhlboka nadýchla. „Dobre. Otec rád chodieval na prechádzky do lesa. Občas sa k nemu pripojila aj mama, ale trápila ju reuma. Jedného krásneho jarného dňa v roku tisícdeväťstodeväťdesiatdva ju pobožkal na rozlúčku, zobral si palicu a vykročil po chodníku. Pitva určila ako príčinu smrti zadusenie, ale mal aj poranenú hlavu. Nebolo ťažké dospieť k záveru, že niekoho stretol, ten ho udelil do hlavy, zrazil na zem a nakoniec zaškrtil nylonovým lanom. Telo odtiahol z chodníka do rokliny, kde ho našli neskoro popoludní. Miesto činu neprehradilo nič – žiadny tupý predmet, žiadne odtlačky topánok – pôda bola suchá. Ne našli sa známky zápasu, vlasy ani útržky látky. Nič. Lano analyzovali v kriminalistickom laboratóriu – bezvýsledne. Opis je v správe. Domček rodičov nie je ďaleko od mesta, ale stojí osamotene, neprihlásili sa nijakí svedkovia. Nikto si nevšimol auto s poznávacou značkou iného štátu. V okolí sa nepotulovali žiadni neznámi ľudia. V tých končinách

je veľa miest, kde sa dá zaparkovať, nepozorovane vojsť do lesa a potom zmiznúť bez stopy. Za dvadsaťdva rokov nevyšlo najavo nič nové. Prípad už dávno vychladol. Zmierili sme sa s tvrdou skutočnosťou, že ho nikdy nevyriešia.“

„My?“

„Áno, hoci všetko je viac-menej na mne. Mama zomrela dva roky po otcovej smrti. Nikdy sa z nej nespamätala, utrápila sa. Starší brat žije v Kalifornii, po niekoľkých rokoch stratil záujem. Mal po krk policajtov, ktorí sa nevedia pohnúť z miesta. Občas spolu telefonujeme, ale ocka skoro nikdy nespomíname. Takže som na všetko sama. Cítim sa dosť osamelá.“

„Musí to byť hrozná. Ale z miesta činu v Južnej Karolíne k súdnej budove kdesi na Floride vedie dlhá cesta. Aká je súvislosť?“

„Veľa toho nemám. Len kopu dohadov.“

„Neprišli ste sem iba s dohadmi. Čo motív?“

„Motív je všetko, čo mám.“

„Prezradíte mi ho?“

„Vydržte, Lacy. Nemáte ani potuchy... Nemôžem uveriť, že tu sedím a bez jediného dôkazu obviňujem niekoho z vraždy.“

„Zatiaľ ste nikoho neobvinili, Jeri. Máte možného podozrivého, inak by ste tu neboli. Povedzte mi, ako sa volá, nechám si to pre seba. Bez vášho súhlasu sa nikto nič ne dozvie, jasné?“

„Áno.“

„Vráťme sa k motívu.“

„Ten ma trápil od samého začiatku. V otcovom svete som nenašla nikoho, kto ho nemal rád. Ako univerzitný profesor slušne zarábala a peniaze si odkladal. Nikdy neinvestoval do obchodov ani do pozemkov. Pohrdal developermi a špekulantmi. Nemal pochopenie pre kolegov, ktorí prišli o peniaze na burze, pri kúpe bytu a tak ďalej. Nepodnikal, nemal partnerov, spoločné firmy, čo zvyčajne vytvárajú konflikty